

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **K. H.**, zastoupena JUDr. Martinem Klímou, advokátem se sídlem tř. V. Klementa 203/9, Mladá Boleslav, proti žalovaným: **1) město Lysá nad Labem**, se sídlem Husovo náměstí 23/1, Lysá nad Labem, **2) Městský úřad Lysá nad Labem**, se sídlem Husovo náměstí 23/1, Lysá nad Labem, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2019, č. j. 54 A 33/2019 – 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a usnesení krajského soudu

[1] Žalobkyně se žalobou podanou dne 29. 10. 2018 k Okresnímu soudu v Nymburce domáhala uložení povinnosti žalovaným, aby se zdrželi jednání a postupů spočívajících v působení na žalobkyni směřujících k tomu, aby rozdělila svůj pozemek p. č. X v k. ú. L. a obci L. nad L. (dále jen „dotčený pozemek“), nebo aby s dotčeným pozemkem nakládala. Usnesením ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 C 243/2018-58, okresní soud vyslovil svou věcnou nepřislušnost a věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému.

[2] Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobkyně vytýká žalovaným, že projednávají ve zkráceném postupu podle § 72 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), změnu č. 3 regulačního plánu Vysoká Mez, Lysá nad Labem, který má nahradit územní rozhodnutí o dělení pozemků. V rámci tohoto nahrazovaného územního rozhodnutí má dojít k přemístění dotčeného pozemku a změně jeho hranic s pozemkem p. č. X (dále jen „sousední pozemek“) tak, že namísto podlouhlého tvaru dotčeného pozemku orientovaného severojižním směrem, který hraničí se sousedním pozemkem delší stranou na východě, má získat dotčený pozemek více čtvercový tvar, má být přesunut směrem na sever a se sousedním pozemkem hraničit na jižní straně. Právní předchůdkyně žalobkyně žalovaného 1) včas upozornila na skutečnost, že se zařazením dotčeného pozemku do změny č. 3 regulačního plánu nesouhlasí, neboť svůj pozemek směňovat nechce, nedočkala se však žádné reakce.

[3] Žalovanému 2) pak žalobkyně vytýká, že v reakci na její žádost o vydání závazného stanoviska podle § 96b odst. 3 stavebního zákona jakožto orgán územního plánování v souhlasném stanovisku k jejímu záměru výstavby rodinného domu na dotčeném pozemku stanovil podmínku, že nejprve bude provedeno dělení pozemku v souladu s platným regulačním plánem, tj. přerozdělení pozemků ve směru sever - jih. Tímto přerozdělením však podle žalobkyně její pozemek ztratí na hodnotě, již zpracovaná stavební dokumentace se stane nepoužitelnou a dojde tím k nepřijatelnému zásahu do jejího vlastnického práva bez ohledu na její vůli.

[4] Žalobkyně namítá, že nucené omezení vlastnického práva se může dít pouze ve veřejném zájmu, v tomto případě jsou však za veřejný zájem zaměňovány zájmy navrhovatele změny č. 3 regulačního plánu, jímž je vlastník sousedního pozemku. Shora popsané působení na žalobkyni, aby provedla rozdělení dotčeného pozemku a posléze jeho částečnou směnu s jinou osobou, je podle žalobkyně zapovězeným postupem, který neoprávněně ruší její vlastnické právo. Proto po soudu žádá zákaz takového působení ze strany žalovaných.

[5] Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je nepřipustná, neboť podání zásahové žaloby v daném případě nepředstavuje vhodný žalobní typ. Žalobkyně se nedomáhá prostého konstatování nezákonnosti zásahu žalovaných, nýbrž uložení konkrétní povinnosti spočívající v zákazu nátlaku na žalobkyni směřujícího k vynucení si změny umístění a podoby dotčeného pozemku. Jedná se tedy o zápůrčí zásahovou žalobu, na niž dopadá požadavek přednostního vyčerpání jiných prostředků ochrany, ať již v řízení před správními orgány, nebo před správním soudem, zakotvený v § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.). Podle obsahu žaloby přitom vyvíjený nátlak ze strany žalovaných žalobkyně spatřuje jednak ve způsobu vedení procesu přijetí změny regulačního plánu, jednak v obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování. Jinými skutkovými okolnostmi žalobkyně namítaný zásah nevymezuje.

[6] Krajský soud konstatoval, že proti oběma popsaným zásahům se žalobkyně může bránit ve správním soudnictví jinou cestou.

[7] Pokud jde o kroky žalovaných v procesu vedoucím k přijetí změny č. 3 regulačního plánu Vysoká Mez, Lysá nad Labem, těm se žalobkyně může bránit cestou podání návrhu na zrušení (části) opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty první s. ř. s., v němž

může namítat jak nezákonnost výsledného regulačního plánu (ten má povahu opatření obecné povahy), tak i vady samotného procesu vedoucího k přijetí změny. Vzhledem k tomu, že změna č. 3 měla nabýt účinnosti dne 26. 12. 2018, žalobkyně má stále možnost takový návrh podat, neboť jednoletá návrhová lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. dosud neuplynula.

[8] Pokud jde o závazné stanovisko ze dne 27. 9. 2018, č. j. MULNL-SÚ/62982/2018/Kuč, jímž žalovaný 2) podle § 96b odst. 3 stavebního zákona stanovil podmínky pro realizaci záměru žalobkyně spočívajícího ve výstavbě rodinného domu na dotčeném pozemku, proti tomuto závaznému stanovisku se žalobkyně mohla (a patrně i nadále může) bránit v odvolacím řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu, v němž by bylo toto závazné stanovisko a v něm uvedené podmínky aplikovány (např. ve společném územním a stavebním řízení vedeném na základě § 96a odst. 5 věty druhé stavebního zákona). Pokud by ani v odvolacím řízení nedošlo postupem podle § 4 odst. 9 stavebního zákona k nápravě tvrzené nezákonnosti tohoto závazného stanoviska, mohla by se následně žalobkyně bránit podáním žaloby proti rozhodnutí odvolacího orgánu (jímž by patrně bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu rozporu s podmínkami stanovenými dotčeným orgánem na úseku územního plánování) ve smyslu § 65 odst. 1 ve spojení s § 75 odst. 2 větou druhou s. ř. s.

[9] Krajský soud shrnul, že v podané žalobě žalobkyně brojí pouze proti jednáním žalovaných, proti nimž je obrana možná jen v řízení před správními soudy, ne však cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Podaná žaloba na základě svého obsahu (zejména pokud jde o uplatněný petit a vymezení účastníků) ani nemohla být vyhodnocena jako v dané situaci eventuálně přípustný návrh na zrušení opatření obecné povahy. Žaloba proti rozhodnutí by přitom s ohledem na vylíčené skutečnosti byla ještě předčasnou, neboť žalobkyně na základě rozporovaného závazného stanoviska nezažádala správní řízení směřující k vydání rozhodnutí.

[10] Soud též zvažoval, zda nevyzvat žalobkyni k opravě podané žaloby tak, aby byla projednatelná jako návrh na zrušení opatření obecné povahy. Dospěl však k závěru, že v situaci stále otevřené lhůty pro podání takového návrhu a nutnosti zásadních úprav stávající žaloby by takové řešení bylo neefektivní. Pokud se žalobkyně rozhodne jít danou cestou [což s ohledem na aktuálně probíhající projednávání změny č. 4 regulačního plánu Vysoká Mez, Lysá nad Labem, která má sporné úpravy dotčeného pozemku v zásadě navrátit zpět a která může dle sdělení žalovaného 2) nabýt účinnosti již v červenci 2019, není vůbec jisté], bude snazší podat návrh nový, od počátku formulovaný v souladu s příslušným žalobním typem.

[11] Krajský soud proto postupoval v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) a § 85 s. ř. s. a žalobu jako nepřípustnou odmítl.

II. Kasační stížnost

[12] Proti usnesení krajského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností.

[13] Stěžovatelka namítá, že byla zkrácena na svém právu vznést námitku podjatosti soudce (soudců). O možnosti vznést námitku podjatosti totiž nebyla poučena.

[14] Okresní soud v Nymburce nařídil k projednání žaloby jednání. Bylo tedy zřejmé, že okresní soud dovedl splnění parametrů pro věcné projednání zápůřčí žaloby. Z tohoto postoje okresní soud překvapivě ustoupil, neboť věc postoupil krajskému soudu.

[15] Stěžovatelka nesdílí závěr krajského soudu, že žaloba měla být odmítnuta. Soud žalobkyni zkrátil v právu, aby se v nastalé situaci obrátila zápůřčí žalobou na soud. Je nepřijatelné, aby soudy měly na kvalitu podání žalobkyně vyšší nároky, než vyjádřil zákonodárce v textu platné právní normy. Stěžovatelka se s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 28 Cdo 5923/2017 – 140, dovolává zásady legitimního očekávání spočívající v tom, že její právní případ bude rozhodnut obdobně jako podobné právní případy.

[16] Krajský soud žalobkyni nevyzval k úpravě podané žaloby. Právo na přístup občana k soudu nemůže být upozadováno s poukazem na údajné jiné možné řešení situace, která žalobkyni postihla. Výběr z více alternativ postupů má žalobkyně jako *dominus litis*. Přístup krajského soudu vykazuje znaky přepjatého formalismu.

[17] Žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci

[18] Kasační stížnost má všechny zákonem požadované náležitosti a je projednatelná.

[19] Po jejím posouzení soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[20] Stěžovatelka v první řadě namítá, že byla zkrácena na své právu vznést námitku podjatosti soudce.

[21] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

[22] Součástí práva na spravedlivý proces je, aby věc rozhodoval zákonný a nepodjatý soudce. Poučení o složení rozhodujícího senátu a možnosti namítat podjatost soudců a dalších soudních osob soud zpravidla zasílá účastníkům během procesní přípravy věci k rozhodnutí. Zákon nestanoví přesný okamžik, ve kterém má být toto poučení účastníkům řízení poskytnuto. Praxe krajských soudů je v tomto směru různá, v zásadě lze ale říci, že k zaslání tohoto poučení dochází po odstranění všech vad podání (doplnění žaloby, úhrada soudního poplatku, doložení plné moci pro zastupování, obstarání správního spisu a vyjádření dalších účastníků apod.), tedy v okamžiku, kdy je věc připravena k rozhodnutí (resp. před nařízením jednání). Za situace, kdy soud při předběžném posouzení věci shledá, že žaloba nebude způsobilá meritorního projednání, ale bude odmítnuta, praxe soudů je taková, že účastníky řízení o složení senátu a možnosti podat námitku podjatosti nepoučují a přímo žalobu odmítají. Tento postup nelze z hlediska zákonnosti rozhodnutí ve věci považovat za vadný. Jeho důsledkem je pouze to,

že se účastník řízení dozví o složení rozhodujícího senátu nejpozději spolu s doručením rozhodnutí ve věci a že lhůta pro podání námítky podjatosti není koncentrována (účastník řízení není vázán zákonnou týdenní lhůtou pro její uplatnění).

[23] Účastník řízení za takové situace není zkrácen na svém právu namítat podjatost rozhodujících soudců, neboť námítku podjatosti může následně uplatnit v kasační stížnosti (srov. rozsudek ze dne 4. 5. 2005, 2 Afs 178/2004 - 128, č. 624/2005 Sb. NSS). Stěžovatelka v nyní posuzované věci ostatně nedostatek poučení o složení soudu a možnosti namítat podjatost v kasační stížnosti nespojuje s konkrétní námítkou podjatosti. Nenamítá tedy, že by ve věci rozhodoval podjatý soudce, či senát ve složení neodpovídajícím rozvrhu práce.

[24] K vadě řízení s vlivem na zákonnost, spočívající v upření možnosti podat námítku podjatosti, tak v dané věci nedošlo.

[25] Soud dále předesílá, že předmětem přezkumu v nynější věci je usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší jakkoli se vyjadřovat ke správnosti postupu Okresního soudu v Nymburce (potažmo odvolacího soudu), který stěžovatelka v kasační stížnosti též zpochybňuje. Na okraj však lze k této kasační námítce poznamenat, že stěžovatelka napadla usnesení okresního soudu o postoupení věci odvoláním, v němž mimo jiné namítala nesprávnost postupu, kterou spatřuje v nařízení jednání a následném postoupení žaloby. Krajský soud v Praze (jako odvolací civilní soud) usnesením ze dne 28. 2. 2019, č. j. 30 Co 31/2019 – 72, usnesení okresního soudu potvrdil. Připomněl, že věcnou příslušnost zkoumá soud kdykoli za řízení (§ 104a odst. 1 o. s. ř.). Není tedy rozhodné, že soud prvního stupně již nařídil k projednání věci ústní jednání (a teprve poté rozhodl o postoupení věci).

[26] Stěžovatelka se domáhá, aby v jejím případě soud postupoval obdobně jako Nejvyšší soud v usnesení ze dne 30. 5. 2018, č. j. 28 Cdo 5923/2017 - 140. V tomto usnesení však Nejvyšší soud řešil odlišnou (byť také procesní) otázku, a to, jak je nutno vykládat pojem „rozhodující skutečnosti“ ve smyslu § 79 odst. 1 věty druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a kdy je vylíčení rozhodujících skutečností v návrhu dostatečné pro jeho meritorní projednání a kdy má být pro jejich nedostatek odmítnut. V nyní posuzované věci však krajský soud žalobu neodmítl pro absenci žalobních bodů (tedy „rozhodujících skutečností“ slovy občanského soudního řádu), ale pro nepřípustnost. Vylíčení skutkových okolností v žalobě bylo evidentně dostatečné, neboť se na jeho základě krajskému soudu podařilo zjistit, čeho se vlastně stěžovatelka (byť za pomoci nesprávného žalobního typu) domáhá.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal ani zkrácení stěžovatelky na jejím právu na přístup k soudu v důsledku postupu krajského soudu.

[28] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný.

[29] Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu

přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

[30] Podle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[31] Článek 36 odst. 1 Listiny zaručuje každému možnost domáhat se *stanoveným postupem* svého práva u soudu či jiného orgánu, čemuž odpovídá povinnost soudu tuto ochranu (rovněž *stanoveným postupem*) poskytnout. Je pak plně na zákonodárci, aby stanovil podmínky a podrobnosti (tj. postupy). Zahájení řízení ve správním soudnictví je podle účinné právní úpravy složitější než v jiných druzích soudních řízení. Procesní úprava správního soudnictví totiž spočívá na důsledném oddělení jednotlivých žalobních typů, které mezi sebou *nelze zaměňovat* (např. nález ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Zájem na zachování jednotlivých žalobních typů ve správním soudnictví směřuje k zachování předvídatelnosti postupu soudů, tedy k Ústavou chráněné hodnotě právní jistoty (srov. nález ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18). Lze ho tedy bezpochyby vnímat jako zájem legitimní.

[32] Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je subsidiární vůči ostatním žalobním typům zakotveným v s. ř. s., které mají proti jejímu podání přednost, a vůči prostředkům ochrany využitelným ještě v řízení před správními orgány. Účastník řízení si tudíž nemůže zvolit, jaký žalobní typ by byl pro něj výhodnější a jaký nakonec využije (srov. např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, č. 720/2005 Sb. NSS).

[33] S ohledem na shora uvedené proto není důvodná stěžovatelčina kasační argumentace, podle které *výběr z více alternativ postupů má žalobkyně jako dominus litis a že právo na přístup občana k soudu nemůže být upozadováno s poukazem na údajné další případně možné řešení té situace, jež žalobkyni postihla*. Logika soudního řádu správního je totiž přesně opačná, neboť zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti určitému aktu brojít. Není proto ani v procesní dispozici žalobce volit, kterou z žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení bude iniciovat (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 724). Pokud žalobce nesprávně zvolí zásahovou žalobu, ačkoli jsou tu důvody pro žalobu jinou, krajský soud ji poukazem na § 85 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne

[34] Na tomto místě soud připomíná závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, podle kterého je z hlediska účinné soudní ochrany nutno současně zaručit, aby různost (oddělenost) žalobních typů nepůsobila v neprospěch jednotlivců. V případě nesprávně zvoleného žalobního typu nelze podání bez dalšího překvalifikovat, a zpravidla ani odmítnout (viz zejména body 53 a násl. citovaného nálezu). Soud je povinen žalobci poskytnout prostor k úpravě žaloby (rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017 - 26, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 402/2017 - 41), ledaže by v dané věci nebyly splněny podmínky řízení podle správního žalobního typu (rozsudek ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018 - 78), což musí soud v rozhodnutí náležitě odůvodnit.

[35] V nyní posuzované věci krajský soud podrobně zdůvodnil, proč stěžovatelku k úpravě žaloby nevyzval (viz zejména body [9] a [10] výše). V případě žaloby mířící proti závaznému stanovisku (resp. proti rozhodnutí, pro jehož vydání bylo závazné stanovisko podkladem) by šlo o předčasný návrh, neboť řízení směřující k vydání rozhodnutí ještě nebylo zahájeno. Musel by tedy také být odmítnut [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[36] V případě změny č. 3 regulačního plánu považoval krajský soud s ohledem na dosud běžící roční lhůtu pro podání návrhu a z pohledu ochrany stěžovatelčiných práv za efektivnější, aby stěžovatelka podala zcela nový návrh, od počátku formulovaný v souladu s požadavky kladenými na daný žalobní typ. Současně zmínil, že s ohledem na probíhající proces projednávání změny č. 4 regulačního plánu, která by měla stěžovatelčiny pozemky navrátit do stavu před přijetím změny č. 3, je nejisté setrvání stěžovatelky na tomto návrhu. Ostatně sama stěžovatelka již v podání ze dne 9. 1. 2019 adresovaném okresnímu soudu uvedla, že vydáním změny č. 4 regulačního plánu dojde k vyřešení problému, který *inspiroval žalobkyni k podání záporní žaloby (...) a předmět řízení bude odklizen*. Z veřejně dostupných zdrojů (<https://mestolysa.cz/cz/uzemni-planovani/regulacni-plan-vysokamez>) Nejvyšší správní soud zjistil, že změna č. 4 regulačního plánu nabyla účinnosti 19. 9. 2019. I tato skutečnost tedy osvědčuje správnost postupu krajského soudu, který nepovažoval z hlediska ochrany stěžovatelčiných práv za účelnou případnou výzvu k úpravě návrhu na návrh dle § 101a a násl. s. ř. s.

[37] Naopak, krajský soud podrobným návodem na další možný postup ve stěžovatelčině věci ochránil v maximální možné míře její právo na přístup k soudu. Požadovat od stěžovatelky, aby svůj návrh upravila tak, aby formálně odpovídal návrhu na zrušení (části) opatření obecné povahy (v případě zásahu spatřovaného v projednávání regulačního plánu), či žalobě proti rozhodnutí (v případě zásahu spatřovaného v závazném stanovisku, by tak bylo zcela bezobsažné a v žádném případě by to nevedlo k lepšímu přístupu stěžovatelky k soudní ochraně jejích práv.

[38] Stěžovatelka současně měla (v rámci kasační stížnosti) možnost účinně se vyjádřit ke správnosti volby žalobního typu a k důvodům, pro něž krajský soud odmítl žalobu, což neučinila. V kasační stížnosti nijak nezpochybňuje závěr krajského soudu, že v daném případě byla zásahová žaloba nevhodným žalobním typem, tedy, že proti tvrzeným „zásahům“ žalovaných bylo nutno brojit jiným typem žaloby. Namítá pouze, že to byla stěžovatelka, kdo mohl volit z více žalobních alternativ (což, jak soud vysvětlil výše, není pravda) a že měla být vyzvána k upřesnění svého návrhu. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť krajský soud přezkoumatelně zdůvodnil, proč tak neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud shledal stěžovatelkou uplatněné námitky nedůvodnými, a kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšným žalovaným pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jejich běžné úřední činnosti, proto jim soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu